

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

— ЗМІСТ —

Жертва Служби Божої	362
Кримський Баранчик	366
При Яслах Месії	354
Христос і Діти	355
Секрет, Щоб Бути Все Щасливим	378
Католицьким Світом	379
Відповідь	378
Добра й Зла Книжка	373
Жаль за Гріхи	361
Добрий Знак	368
Пошана для Священика	369
Найкраща Квітка	372
Відважний— Язиком	365
Місячне Намірення	353
Веселий Кутик	384
Палець Божий	356
Сповнив Дану Обітницю	377

(За дозволом церковних властей)

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 12, No. 12.

YORKTON, SASK.

December, 1940

КАЛЕНДАР НА ГРУДЕНЬ, 1940

1 Н 24 по С. м. Плятона і Ром.	17 В ВМц. Варвари
2 П Прор. Авдія	18 С † Преп. Сави Освящен.
3 В Преп. Григорія Декап.	19 Ч С. Николая Чудотворця
4 С Вхід в Храм Пр. Богород.	20 П С. Амврозія
5 Ч Ап. Филимона	21 С Предпр. Н. З. і Преп. Пат.
6 П СС. Амфілохія і Григ.	22 Н 27 по С. Неп. Зачаття
7 С ВМц. Екатирина	23 П ММ. Мини, Ермог., і пр.
8 Н 25 по С. СвщМ. Климент.	24 С Преп. Даниїла Стовпн.
9 П Преп. Алипія	25 С Преп. Спирідіона
10 В ВМ. Якова Персянина	26 Ч † ММ. Евстратія, і пр.
11 С ПрепМ. Стефана	27 П ММ. Тирса і Левкія
12 Ч ММ. Парамона і Філумен.	28 С СвщМ. Елевтерія і пр.
13 П † Ап. Андрея	29 Н Праотців. Прор. Аггея
14 С Прор. Наума	30 П Прор. Даниїла
15 Н 26 по С. Прор. Авакума	31 В М. Севастіяна
16 П Прор. Софонія	

УСТАВ НА ГРУДЕНЬ, 1940

1. Неділя 24 по Сош. і Священомуч. Йосафата: Глас 7, Ев. утр. 2. Всеночне. Устав той сам, що 13 жовтня, Йоана Богослова в неділю, лиш: На літ. Троп. воскр. і Йосафата, і Кондак воскр. Слава: Кондак Йосафата, І нині: Заступнице Християн. Ап. зач. 221 і 311, Ев. Луки зач. 39 і Йоана зач. 36.

4. Введення в Храм Пресв. Богородиці: Всеночне. На літ.: Ап. зач. 306, Ев. Луки зач. 54.

8. Неділя 25 по Сош. і Віддання Празн. Введення: Климента свщМ. Гл. 8, Ев. утр. 3. На літ.: Троп. воскр. і Введення, Слава: Кондак воскр., І нині: Кондак Введення. Ап. зач. 224 і 306, Ев. Луки зач. 53 і 54

15. Неділя 26 по Сош. Гл. 1, Ев. утр. 4. На літ.: Ап. зач. 229, Ев. Луки зач. 66.

19. Св. Чудотворця Николая: Всеночне. Ев. утр. Йоана з. 36. На літ.: Ап. з. 335, Ев. Луки зач. 24.

22. Неділя 27 по Сош. і Неп. Зачаття Преч. Діви Марії: Всеночне, гл. 2, Ев. утр. 5. На літ.: Ап. з. 233 і 320, Ев. Луки з. 71 і 3.

29. Неділя Праотців і Віддання Непороч. Зачаття: Гл. 3, Ев. утр. 6. На літ.: Троп. воскр., Зачаття і Праотців, Слава: Кондак Праотців, І нині: Кондак Зачаття. Прокімен, Аллилуя, Апостол, Евангеліє і Причастен Зачаття і Праотців. Апп. зач. 320 і 257, Еванг. Луки зач. 3 і 17.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді \$1.00 — Заграницею \$1.25. Одно ч. 10ц.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription \$1.00 per year in Canada—\$1.25 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Entered as 2nd Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, Feb. 2, 1934

Рік 12, Число 12

Грудень

1940

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

За Селянську Молодь.

В місяці грудні будемо молитися за ту нашу дорогу молодь, що по численних кольоніях широкої Канади на фармах доростає; за молоде покоління наших фермерів, що на них, мов на найпевнішому фундаменті, безпечно може спертися щаслива майбутність нашої дорогої Канади й добробут усього її населення.

Дійсно велике завдання сповняє фермер-хлібороб у вселенній. Ото на кулі земській міліони, сотки міліонів, і міліярди людських істот, а всі вони від свого Творця домагаються хліба. Голосом свого голоду кличуть до Бога: "Хліб наш насущний даждь нам днесь." А Отець Небесний за той хліб так добре подбав, що хочби на землі число людей удесятеро й усотеро побільшилося, то хліба для них ніколи не сміє були замало: земля одержала від всемогучого Творця приказ родити хліб для всіх сотворінь, і вона той приказ напевно виповнить, але тільки тоді, коли працьовитий хлібороб свою роботу дбайливо буде сповняти.

Всемогучий Бог бере хлібороба до помочі, щоб прокормити голодне людство, подібно як і священників до помочі бере, щоб Евхаристійний Хліб запевнити безсмертним душам.

Хай отже наша дорога молодь по фармах зрозуміє й оцінить своє благородне звання, хай щирим серцем полюбить ту землю святу, що на ній має працювати, і, мов небезпечну спокусу, хай відганяє від себе думку покидати хліборобську працю і йти десь щастя шукати по великих осередках по міліонових містах. Дуже часто, замість щастя, чатує там на неї зіпсуття, упадок, а то й загибель і душі і тіла.

Дай, Господи Милосердний, щоб та наша молодь по фармах тілом і душею дозрівала здорова як та пшениця яра-золота, що її ржа не чіпається, щоб наше хліборобське життя в Канаді буйно розвивалось, працьовите, скромне, чисте, справедливе, чесне, побожне й щасливе по безмежних просторах Канади, Богові на славу, а світові на користь.

ПРИ ЯСЛАХ МЕСІЇ

ОСОБИ:

Ісус, Марія, Йосиф, царі й пастушки.

(Ніч, вертеп. У яслах на сіні лежить маленький Ісусик, а біля Нього Марія з Йосифом. Над вертепом ангельський хор співає "Слава во вишніх Богу." До стаєнки прибігають пастушки.

ЯВА I.

I. пастушок:

Приходим до Тебе,
Пастирі убогі,
Крізь ліси й діброви
Та поля розлогі.
Несем у дарунку,
Що в хаті лиш маєм,
Тобі, о Владико,
У яслах складаєм!

II. пастушок:

Я овечку гарну.

III. пастушок:

Я кожух тепленький.

IV. пастушок:

А я знов приношу
Медок солоденький,
Щоб було солодко
Христові між нами,
Між народом тихим,
І між пастушками.

V. пастушок:

Я знову до меду
колач ще приношу
Й Месії у яслах
Ті слова голошу:
Ввесь нарід благає
Тебе днесь на сіні,
Щоб перебував Ти
Вічно в Україні.

Св. Йосиф:

Дуже я вам вдячний,
Діти Славутиці,
Ваш голос мов пісня
Весняної птиці.

Про те ви зятямте
І скажіть ще й другим,
Що Христос не любить
Злоби, ні наруги.
І з цеї стаєнки
Піде незабаром,
Де лютують громи
І нависли хмари.
Нехай вже на світі
Добро завітає,
Хай підлість пропаде —
А щастя засяє!

Марія (благословить усіх):

Я, Господня Мати,
Дуже тому рада,
Що вас тут зібралась
Чесная громада.
Тому із Дитятком
Вас благословляю
І сповнення мрій всіх
Щиро вам бажаю.

Св. Йосиф:

А ось із востоку
Ще йдуть тріє царі
І несуть з собою
Многоцінні дари.

ЯВА II.

Три царі (входять і клякають):

Приходим з поклоном
З далекого краю
Й Тобі, о, Владико,
Дарунки складаєм.
Дарунки багаті
З Далекого Сходу,
Як дар многовартний
Месії народу. (Складають дари).

I. Цар (до всіх):

Та славу господню
У яслах віддаймо
І разом з цим хором
Пісню заспіваймо!

(Всі співають коляду: "Возвеселімся всі купно нині").

ХРИСТОС І ДІТИ

У чистім полі сів Христос,
Край Нього діти босі,
Що вибігли на зжатий лан
Збирати там колосся.

До ніг Йому шлються уста
Дрібненької громади,
Христос долоню простягнув,
Волосся дітям гладить.

“Ростіть, сказав, батькам своїм
І матерям на втіху,
Як сонце те, ви ваших хат
Позолотіте стріху!”

Але була там між дітьми
Сирітка теж маленька

Ї, почувши ці слова Христа,
Сказала так стихенька:

“Лише мені вже не рости,
Не здатна я нікому,
Бо батька й неньки вже нема,
Нема теж в мене дому!”

На те Христос: “Кажу я вам,
Мої ви, соколята,
Не сирота тут з вас ніхто,
Хоч вже без мами й тата!”

“Йому отець— Господь небес,
Землиця— ненька мила,
Що збіжжям, наче молоком,
Дитину прокормила.”

Ярослав Вільшенко

Палець Божий

Дня 10 квітня 1912 року, з пристані Савтгемптон у південній Англії, виплив перший раз на повне море в дорогу до Ньюйорку новий, великанський, або радше на всім світі найбільший тоді корабель, що одержав горду назву Титаніка, тобто Могучого Велитня. Завдовжки міг Титанік рівнятися з найвищою досі на світі вежею, а саме з вежею Айфеля в Парижі. Залізний той великан був збудований згідно з усіма найновіщими приписами й вимогами штуки корабельного будівництва, що має на меті дати кораблям можливо якнайкраще забезпечення перед нещасними пригодами на безмежних просторах океану. Був отже Титанік вивінований усякими машинами, моторами, турбінами, що — разом узявши — мали силу 46 тисяч парових коней, а можна було навантажувати на нього 45 тисяч тон тягару.

В своєму розкішно урядженому нутрі скривав він дві гарні теннісові площі, театр, велику гімнастичну салью, кількадесять каварень і ресторанів. На кораблі був уладжений бездротний телеграф із двома маштами, а кожний машт 52 метри високий.

Були на ньому також величезні, щільно позамикані комори, сцєпіяльно на те збудовані, щоб на випадок якого нещастя не допускали до себе води, та щоб своєю повітряною порожнечею могли вдержати весь тягар корабля на поверхні моря. Титанік віз на собі і в собі три тисячі й стопятьдесять людей а для них усіх харчеві припаси на цілий тиждень. Бо тільки за один тиждень мав він переплисти атлантийський океан.

Декому могло здаватись, що то не корабель, а котрийсь із ньюйорських хмародерів, кинувсь навznak на морські хвилі, бажаючи змірятись із ними, хто сильніший.

Вже самі оті велитенські розміри корабля так дуже злагоджували всяке потрясення, що морська недуга стала майже неможлива, або принаймні належала до рідкості. Пасажири їхали в веселому настрою серед шумних забав, співів, танців та музики, маючи вражіння цілковитої безпеки так, наче б то під ними не жахливі пропасти й безодні морські були, а степ широкий простягавсь замаяний

запахними квітками.

Аж тут нараз, нагло й несподівано в ночі з 14 на 15 квітня— тррррах!....

Що властиво сталося? Пливучи всією силою пари, Титанік ударив собою об ледяну гору. Ну, і що ж? Може розбив він ту гору леду на куски? На жаль, ні. Він заледви трошки скалічив її, але зате сам вийшов з розтопченим боком. Керманич корабля завважив був ледяну гору, й намагавсь обминути її, але з огляду на незвичайно бистрий хід корабля, вдалось йому тільки обминути зіткнення з переду, а через те корабель одержав смертельну рану з лівого боку.

І відразу вода з шаленим натиском стала вдиратись у нутро корабля. Вся корабельна прислуга кинулась до помпи. Одночасно молодий телеграфіст Филипс став розсилати на всі чотири сторони світу трівожні телеграми, бажаючи швидкої помочі.

Надії, очевидно, ще ніхто не хотів тратити. Довіря до могутнього морського Велитня ще сильно трималось.

А вже найбільше з усіх вірили в Титаніка його власники. Одержавши першу телеграфну депешу, про нещасну пригоду, власники Титаніка були переконані, що такому сильно й мудро збудованому кораблеві, як Титанік, попросту неможливо затонути. В найгіршому разі він принаймні зможе доплисти до берегів Америки. На жаль, усякі людські обчислення показали марні та й пусті!

Не помогли ні герметичні комори, ні сильні помпи, ні коштовна стація бездротного телеграфу. Завдяки невпинним зусиллям помп Титанік вдержавсь на поверхні океану заледви 4 години. Поміч не встигла прийти на час.

Коли вже передня часть корабля стала поринати в глибіню, тоді корабельна команда вхопилась ще останньої дошки ратунку, й на воду стали спускати великі ратункові човни. Але деж на кораблі знайти стільки тих човнів, щоб усім пасажирам забезпечити ратунок? Рішили отже насамперед ратувати жінок і дітей. Корабельні офіцери створили живий кордон і під загрозою револьверів здержували всіх мушкетерів, що хотіли той кордон переступити й ратуватися. Деякі більше вперті впали тоді трупом від гострих куль.

Коли вже всі човни виповнилились людьми ущерть, і відпливали від корабля, що потопав, на його двадцятьох помостах осталось іще тисяча сімсот осіб. На кораблі стали діятись сцени дикої розпуки, але подекуди також і

надлюдського героїства. Про останні хвили Титаніка свідчить лист знайдений в бутельці, що її виловили з моря коло берегів англійської пристані Свансей, в році 1928, тобто 16 років після катастрофи. Окрім листа, в бутельці була ще й фотографія двох мущин, і дорогоцінна шпилька від краватки. В листі були короткі записки одного з тих двох мущин:

“Надходять останні хвили Титаніка. Стою на помості разом з моїм швагром, та його жінкою й дитиною. Останній ратунковий човен уже відплив, і нас усіх покинув на поталу морській безодні. Старшини корабельної залоги бігають у різні сторони, як не свої. Багато таких між пасажирами, що потратили змисли й качаються по підлозі в конвульсіях божевілля. Одна група мущин обступила якогось священика, що з піднесеними вгору руками навколішках голосно молиться....” Решту письма, на жаль, годі відчитати.

Серед пасажирів Титаніка було чимало великих багатів, були навіть деякі американські мільярдери. Між іншими оставсь на кораблі і старенький мільярдер Ізидор Стравс, що не хотів користати з човна перед дітьми й жінками. Разом із ними лишилась і його жінка, сивоволоса старушка. Мільярдер гірко скарживсь перед нею на те, що все своє життя він присвятив мільонам—маєткам, а тепер приходить так марно, так нужденно пропадати. Востаннє пригорнулись вони сердечно одне до одного, і так проковтнув їх ненаситний океан.

На кораблі були два священики: один Англієць, другий Поляк. Ні один ні другий не хотіли сідати в човен. Хоч корабельна залога їм на це дозволяла. Священики насамперед висповідались один перед другим, а потім давали розрішення всім тим, що до них гурмою тиснулись. Між тими останніми було чимало протестантів. Навіть безбожники каялись зо страху. Ще в останній хвилині священики дали благословення всій потопаючій громаді.

До останку оркестра пригравала релігійну пісню: “Ближче до Тебе, Боже!”

Так потопав гордий Титанік, складаючи покірний поклін Всемогучому Богові.

Знаємо отже яка була природна, фізична причина затоплення. Та проста причина ясно виказала, що навіть потуга модерної людини двадцятого століття не може рівнятись з потугою природи, та що гордість людини супроти стихійних сил природи—ще безпідставна.

Але чи не було там ще й моральної причини тої катастрофи? Іншими словами, чи не було там ще чогось глибшого, чогось більш укритого ніж те все, що люди своїм оком, та своїм коротким розумом можуть доглянути.

Багато дивних річей вийшло на верх після катастрофи, але безбожницька преса старанно промовчала їх, а навіть і католицькі часописи за мало про них писали. При будові Титаніка працювали між іншими й деякі члени безбожної секти оранжистів. Вони гордились своїм могутнім Титаніком, і на його боках помістили напис: “Навіть Христос не всипі затопити цього корабля”,— або: “Нема такого Бога, що змігби погрузити цього велитня в морській безодні.” Свідчить про це фотографічна знімка з Титаніка, зроблена, заки він виїхав із пристані на повне море, а також лист одного пасажера, висланий недовго перед катастрофою.

Та це ще не все. Ньюорлеанський щоденник, “Морнінг Стар” писав:

“Франк Мекі в Брукліні, вернувшись з Ірляндії, заявив одному з журналістів, що сам будівничий Титаніка був загальнозвісний безбожник, та що на долішній часті корабля, понижче лінії занурення, вирізьбив безбожницький клич: “Ні Бога, ні Пана!” Той напис виразно показавсь тоді, як корабель сильно перехилився на один бік, ідучи на дно враз зо своїм безбожним будівничим.”

Так то Господь Бог змусив збунтованого велитня упокоритись перед Всевишнім Паном вселенної.

Правда, багато й зовсім невинних погинуло тоді жахливою смертю. Але ж з другої сторони та їх смерть також прекрасна й величава була. Щоб це зрозуміти, треба на ту смерть глянути зо становища того геройського, релігійного запалу, що його грізна хвиля розбуджує навіть у душах зовсім звичайних, і на перший погляд, зовсім остиглих.

Прекрасна й величава є та смерть також у світлі Христової віри, що в таку грізну хвилю піднімається до незрівняних висот, і немов переходить у ясне й безпосередне видіння. Саме така віра подиктувала святому Павлові знані слова: “Всі дочасні терпіння й страждання — є ніщо, коли їх прирівняти до безміру тої слави, що в нас колись має об'явитися.” (до Римлян, 8, 18).

Лиш зо становища тих, що не вірять у ніяке посмертне життя, така смерть може виглядати дійсно жорстока. Але тоді не знати, кому властиво закинути оту жорсто-

кість.

З нагоди тої катастрофи Титаніка ясно виявилось, який могутий є в душі людини релігійний інстинкт, і як він проявляється навіть у недовірків, тільки що у цих останніх він сходить на манівці, але всетаки намагається знайти своє заспокоєння, хоч би навіть і без Бога.

На Титаніку везли між іншим засушеного трупа поганської архи-жрекині Амон-Ра, що тому п'ять тисяч років померла була в славетних Тебах у Єгипті. До тої пори переховували її в британському музеї в Лондоні. Але в останніх часах стали розходитись неймовірні вістки, що той труп дуже небезпечний та, що багато вже осіб, докторкнувшись до нього, передчасно повмирали. Тому й рішено було вивезти його до Америки.

Так то забобонне недовірство скинуло на отого засушеного кістяка всю відповідальність за великанську, а в історії мореплавства таки найбільшу катастрофу Титаніка. Ба, що більше! На Титаніку перевожено теж для святині сатаністів у Чікаго статую Бафомета, тобто великого козла, що мав довжезну бороду, жіночі груди, на колінах дві страшні гадюки, на чолі пятираменну звіду, й одною рукою показував на білий місяць, а другою на чорний. Також і той божок сатаністів щез у безоднях океану. І це власне головна причина того факту, що на трагедію Титаніка сатаністи дивляться, як на велику побіду Бога над діаволом, і за те вони такі злі на Господа Бога.

З тої великої катастрофи винесли люди також практичну науку, а саме виповіли ледяним горам завзяту війну при помочі літаків, радія, гармат і динаміту. З того часу Злучені Держави Північної Америки удержують три спеціальні кораблі, що без перестанку кружляють по найбільш небезпечних місцях північної частини Атлантики, й подають кораблям радієві повідомлення про рух, кількість і величину ледяних гір, що надпливають від сторони Гренландії, а подекуни навіть розбивають ті ледяні гори динамітом.

Само собою розуміється, що така робота розумна й добра. Але якщо тою роботою люди хочуть скувати всемогуту Правицю Господню, то та робота їх є нерозумна й злочинна, як нерозумна й злочинна була будова вавилонської вежі.

І хоч які великі поступи поробив чоловік на дорозі модерних винаходів і цивілізації, то всетаки не постарі-

лись ще, й ніколи не постаріються слова праведного Йова: “Ніхто не зможе встоятись проти гніву Божого.” І справді бачимо, що в міру того, як зростає число різних винаходів і чудес техніки, буває в світі теж і щораз більше число нещасть і катастроф.

Якийсь американський журналіст обчислив, що тепер люди на світі вмирають на 17 тисяч родів смерті— отже дві тисячі більше ніж тому двісті років.

На останні часи, тобто на часи Антихриста й загального відступства від Христа, святе Євангеліє заповідає такі жахливі катастрофи, що люди будуть сохнути й умирати зо страху...

ЖАЛЬ ЗА ГРІХИ

Раз прийшов до святого Франца Салезія один грішник до сповіді, й зачав оповідати свої гріхи, але так якось холодно, так байдужно, що виглядало, наче б він якусь веселу історію розказував, наче б хотів чимось хвалитися.

Зміркував святий Єпископ, який сумний мусів бути стан тої нещасної душі, і з жалю аж розплакався. “Отче, що вам сталося?”— питає каянник “Мені, Богу дякувати, нічого,” каже сповідник, “але з вами зле.”

“О, ні,” каже той— “коло мене все в порядку.”

А святий Франц йому на те: “Ну, то добре, прошу, сповідайтеся далі.”

І знов став грішник свobodно говорити свої страшні гріхи, але зо способу його говорення так і чути було, що він ні крихітки жалю в серці не має. Святий Франц став ще сильніше плакати. “Скажіть, Отче, що вам так страшно долягає,” питає наново каянник. Тоді святий Єпископ виявив йому, в чому річ:

“Дорогий приятелю, я плачу тому, що ти плакати не думаєш.”

Ті слова святого сповідника висказані були в якусь таку щасливу хвилю, що мов грім поразили грішника, й немов блискавка просвітили його сумління наскрізь. Він вибухнув ревним плачем та й заливсь гарячими сльозами.

“Ах, чому ж я нужденний не плачу” — повторяв безупинно, “коли за мене невинні плачуть.”

Святий Франц навчив його тоді, як треба розбуджувати в своїй душі жаль за гріхи, висповідав і святе розрішення дав. З тої пори став згаданий грішник живим прикладом покайного життя для всіх.

Жертва Служби Божої запевнює сиротам опіку

В найбільшій околиці в Ірляндії, в малім селі жила бідна вдовиця. Мала двоє діточок. З праці рук ледви могла їх удержати й прокормити. А вдобавок іще й хоро-вита була. Чує бідна, що з дня-на-день сили її маліють, а думки сумні та невеселі цілими роями у зболілу душу тиснуться. “Хто заопікується моїми діточками, як мене не стане,” день-у-день питає себе бідна мати, й у своїй голові шукає на це питання відповіді. І ось приходить їй щаслива думка до голови. Вона всім серцем вручає своїх діточок Божому Провидінню, а потім щодня побожно слушає Служби Божої, й Отця Небесного сердечно благає, щоб бідними сирітками сам ласкаво заопікувався.

Небавом після того тяжко занедужала вона, а по кількох днях прикрої слабости смерть забрала матір бідним сиріткам.

Нужда в селі була тоді загальна і велика, то й для сиріток годі було сподіватися якоїсь помочі. Сусіди ледви самі могли латати свою біду, то якжеж їм було ще й чужими дітьми журитися.

“Аби тільки довести їх до Кільбурн,” сказав один сусід, “там мешкає їх стрийко, той певне не відмовить сиротам помочі.”

Трапилось, що якийсь селянин їхав якраз у ту сторону, і з милосердя взяв ті діточки на свій віз, семилітню Лізю й п'ятилітню Марійку. Ввесь час сиділи діти спокійно на возі, але пополудні завернув селянин на іншу дорогу, здіймив дітей з воза, й казав їм далше йти пішки. Діти гірко заплакали, але що мали робити— віз дуже скоро щез їм з очей, і вони самі лишились серед дороги.

Лізя перша перестала плакати,— взяла заруку сестричку, що сиділа на траві, й сказала: “Встань, Марійко, ходім, бо інакше коли зайдемо до Кільбурн?”

“Я хочу їсти,” відповіла Марійка, “ми нічого не їли.”

Бідні діти були такі безсилені, що ледви стояли на ногах, але тримались за руки, і йшли.

Лізя побачила здалека великий дім і показала його сестричці. Був це панський двір віддалений ще на якій чверть години ходу. Несміло таї з острахом ступили діти на подвір'я, і чують, що пан дуже сварить свого слугу. Ввійшов у хату, й дверима тріснув так, що аж вікна зазвеніли.

Діти настрашилися, стоять і бояться й кроком поступити далі, бо ще ніколи не ходили за прошенням хлібом. Згодом Лізя набирає трошки відваги, втвиряє двері і входить. Пан сидів у фотелі коло вогню й читав газету.

“Чого хочете?” запитав люто. Діти оторопіли й не могли слова промовити.

“Що ж, чи ви німі?!” крикнув гнівно. Тоді Лізя на силу заговорила:

“Щоби пан були такі ласкаві, й дали нам кусочок хліба й ложку теплої страви, бо ми дуже голодні.”

“О, я відразу догадавсь, що ви на жебри прийшли, хоч—здається— і не з нашого села. Досить трудно від своїх власних жебраків обігнатись, а тут ще й чужосторонніх біда несе. Нам самим уже хліба небавом не стане в цих тяжких часах. Ідіть собі— нічого не дістанете.”

Діти зачали плакати.

“Це вам нічого не допоможе”— казав далі пан— “хай вас родичі нагодують.”

“Родичі нам померли”— відповіла Лізя.

“Знаю,” сказав пан, “знаю, цю стару пісоньку: коли діти за жебраним хлібом ідуть, то все їм родичі померли. Знані це викрути, забирайтеся звідси, і то швидко!”

Встав із крісла й строго глянув на дітей. Лізя взяла меншу сестричку за руку й вийшла на подвір'я, де був прив'язаний дуже лютий пес. Коло пса стояла миска з їдою. Марійка простягнула руку до миски, і їла з псом, а Лізя бачучи це також стала відважніша, приступила ближче, і стала їсти разом з ними. Пес, що не привик до таких гостей, дививсь якось дивно на дітей, а по хвилі відійшов у свою буду, і відступив їм увесь свій обід. Пан, бажаючи переконатися, чи діти вже пішли, ввійшов на подвір'я, і побачив дивне диво. Всі знали, що пес був дуже лютий, тому й тримали його все на доброму ланцюгу, а слуги здалека давали йому їсти, бо всі боялися його. Тому пан побачивши це, став на все горло кричати:

“Втікайте! Чи не бачите пса?! Розідре вас на кусні!”

Але дивиться він, і очам віри не йме: пес спокійно на дітей споглядає, крутить весело хвостом, і наче б хотів сказати: “не перешкаджай моїм гостям.”

На той вид пан зворушився. Дивне почування милосердя пробудилось у його серці. Почав стидатися, що нерозумне звіря більше серця має, ніж він, і забажав направити свій гріх.

“Чи ви справді такі голодні, що їсте з песячої миски? Ходіть до хати, дістанете їсти, скільки схочете.”

Взяв дітей за руки, запровадив у хату, посадив коло стола, сів коло них, та став говорити їм випитуватися, звідки вони, чому самі ходять, і як називаються.

“Я називаюся Лізя,” відповіла старша дівчинка, “а моя сестричка Марійка.”

“Чи давно померли вам родичі?”

“Тато померли тому два роки, а мама того тижня.” І діти заплакали.

“Не плачте, дітоньки, Господь не опустить вас. А скажіть-но мені, звідки ви?”

“З Люггера.”

“З Люггера?!.. Дивна річ.” А догадуючись уже всеї правди, питає далі.

“Як називався ваш батько?”

“Мартин Сулліван,” сказала Лізя.

“Що?! Мартин Сулліван!” Встав з крісла й глянув гостро на застрашені діти. Почервонів, сльози показали йому в очах. Плаче, бере меншу дівчинку на руки, голубить ніжно, до серця пригортає, а так само й старшеньку. Успокоївшись, він врешті сказав:

“Чи знаєте мене, діти, чи знаєте, як я називаюся?”

“Ні, не знаємо,” сказала Лізя.

“Як ви сюди дісталися, хто вас до мене прислав?”

“Ми йшли до Кільбурн, де мешкає наш стрийко, рідний брат нашого тата; люди казали нам, що стрийко нас дуже гарно й сердечно прийме, але я знала, що це неправда, бо мама все говорили нам, що наш багатий стрийко не має доброго серця, й за своїх кривних зовсім не дбає.”

“Ваша мама правду казала. Але скажіть мені, що ви зробите, як той чоловік без серця не прийме вас?”

“Хиба помremo з голоду,” сказала Лізя.

“Ні, ні, ніколи того не буде”— відповів пан. “Не

плачте, мої діти, Господь Бог опікується вами. Він ужив нерозумне звіря щоб воно зворушило камінне серце вашого стрийка; Він вас ніколи не опустить.”

А бачучи здивовання дітей, він далі говорив: “Ви йшли до Кільбурн до Патрікія Суллівана. Ви є вже в його хаті, я власне ваш стрийко. І тепер коли вже знаю, що ви діти мого брата Мартина, приймаю вас у свою хату. Будьте моїми улюбленими діточками!”

Бідні діти обтерли сльози, й солодкий усміх заблискнув на їх личках.

Так Боже Провидіння подбало за бідні сирітки.

Молитви вбогої вдовиці стали вислухані. Безкровна Жертва Служби Божої стрийкові виблагала щире навернення і дала дітям—сиротам люблячого батька.

ВІДВАЖНИЙ — ЯЗИКОМ!

Якийсь монах прийшов раз до св. Пахомія й каже: “Молися за мене, Отче Святий, щоб Господь післав мені нагоду стати мучеником за віру Христову.”

Почувши таке Святий став казати й доказувати йому, що таке горде бажання він повинен мерщій від себе відогнати, і на будуче стерегтись надмірного вповання на власні сили.

Але бачучи, що монахові ця наука не дуже то промовляє до переконання, св. Пахомій каже йому вкінці: “Ну, нехай уже буде по твоєму; я буду за тебе молитися, але коли Бог мою молитву вислухає й тобі нагоду мученичої смерти пішле, вважай тоді добре, щоб ти не похитнувся та й Ісуса Христа не відрікся.”

На цім слові вони й розійшлись.

На другий чи на третій день після цього вибрався наш відважний монах у дорогу до міста Александрії з якоюсь важною орудкою, або по канадійському кажучи з “бизнесом.” Іде він так, іде, вже й у ліс великий зайшов, аж тут нагло обступають його поганські розбишаки, завзятуші вороги християн, і кажуть: “Вирікайся віри в Христа, а ні— то смерть твоя!”

А наш хоробрий кандидат на мученика, побачивши лезо гострого меча коло своєї шиї, затремтів бідний з превеликого страху та, бажаючи ратувати себе від смерти, сказав, що вирікається Ісуса Христа. Пізніше, як тільки вернувся додому, прийшов до святого свого Ігумена й заливаючись сльозами визнав йому все точно, як було. Святий Пахомій прийняв його дуже ласкаво, і ще раз по батьківськи пригадав йому спасенну науку: “Сину, ніколи не вповай надмірно на свої людські сили.”

Кримський баранчик

(Легенда)

Неоміс, горбатий пастушок, уже змалку був злий. Але й доля його була горбата. Відколи затямив, завжди перебував на вифлеємських лугах, пас вівці та діставав буки. Білі хатки людей бачив тільки здалека й просто не уявляв собі, як у тих домах мешкають люди, та як виглядає нутро хати. Він завжди спав у буді, або в темній печері, куди ховались пастухи від дощу— та й то звичайно біля входу.

В міру того, як ріс, серце його наливалось щораз більше люттю та злобою. І почав він пакостити своїм товаришам: то ягнята полишає в яру, то сховає одіж, то їжу собакам викине— а як вони лютували, він хихикав зідливо.

—Пождїть! Це щойно початок!

Отже так через пять-шість літ із Неоміса, горбатого, русявого хлопчика, зробився лячний гультіпака, з покуйовдженим волоссям, із таким поглядом, мов у найстрашнішого розбишаки з гір.

Того ж року, як іде наше оповідання, Неоміс завважив деяку зміну у своїх товаришів: вони частіше залишали череди на нього та собак, не вважали на них— та завжди сходилися й балакали про щось. Раз навіть ходили в місто, записуватися— бо цісар велів порахувати своїх людей— отак само, як він часом перечислює вівці.

Користав із цієї неуваги товаришів лихий Неоміс, пакостив, що лиш удалося— але з другого боку цікавий був знати, що це таке балакають пастухи. Про що, що навіть на стада не звертають уваги.

Але враз одної ночі, як відігнали череди далеко вбік від Вифлеєму— одної такої ночі, як усі спали на полі— хтось схопив Неоміса за ногу:

—Вставай, вставай-бо!

Неоміс протер очі й сів.

—Вставай!— гримнули на нього знову.

Неоміс підвівся, поправив подерту кожушину на плечах і буркнув:

—Чого знову хочете?

І щойно тепер завважив він, що на полі не ніч— а сві-

танок. Правда— ніч, бо небо ніби золотим маком посипалося— але водночас на синій його копулі станула величезна зірка, величезна, хвостата зірка.

—Боже!

Неоміс не бачив ще ніколи такої великої зірки. Він подумав, що вона ось-ось повинна впасти на череду та спалити її, алеж зірка висіла непорушно в просторі й так мов нахилилася головою над печерою, в якій, бувало, в негоду всі ночували.

—Бери ягня та ходи з нами!— почув він.

—Куди піду?— відтявся своїм звичаєм Неоміс. —Яке ягня взяти?

—Що найкраще!— гукнули йому в відповідь пастухи. — Несемо цареві дарунки! Йди, лови! Доганяй нас!

І пішли. Неоміс залишився сам у посвіті велитенської зірки та хвилину про щось думав.

А!— пригадав— чекайте! Найкраще? Отже я вам покажу! Хочете похвалитись? Отже побачите!

І він ускочив у стадо, приглянувся поміж вівці та вхопив на руки маленьке, чорне ягнятко-баранчика. Баранчик замакав жалібно— але Неоміс на це не зважав.

Це було маленьке й зовсім паршиве ягнятко. Вовна злізла з нього зовсім, воно ледве трималося на ногах і дивилося на світ каправими очками— і власне злоба Неоміса, горбатого Неоміса підшепнула йому, що він віддасть баранчика цареві та скаже, що від пастухів. Звичайно— цар цієї зневаги не подарує.

Тимчасом пастухи відійшли, й Неоміс пустився бігти за ними до печери. Біг він— чи ні— але як добіг— влетів в отвір і скамянів.

Його товариші клячали біля жолоба, поклавши свої дарунки на землю, а в жолобі лежала Маленька Дитина, від якої дивне сяйво било по всій печері.

Не знав Неоміс, що з ним сталося. Світло вдарило його якимось так солодко в очі, що йому перший раз зробилося жаль Маленької Дитини, що лежала онтам, серед ночі й холоду— він поглянув на свій дарунок— і перший раз у своєму налитому люттю серці жалував своєї злоби...

Йому стало жаль. Він прикипів біля входу, поглянув на своє паршиве ягнятко та підняв очі на Дитину.

І враз Маленьке Хлопятко повернуло до нього голову. Й їхні очі— очі злого горбуна Неоміса й очі малої Божої дитини зустрілись. І щось таке було в погляді малого Хлопятка, що Неоміс забув про свій нужденний дарунок

—підійшов і впав на коліна, чолом ударив об землю з великим жалем і покаянням. Голосно ридаючи, благав прощення за всі свої гріхи та провини. Щирий глибокий жаль торгав його серце.

І рука Дитини простягнулася, торкнулася голови Неоміса та голови баранчика.

І враз Неоміс почув, як у його тіло прибуває сила, як розпростовується його горбата спина й по грудях поплила дивна сила...

Поглянувши на хворе ягнятко— аж на ньому зникли всі пліші та струпи— а з'явилася прегарна, лискуча та кучерява вовна така, що ніхто й не бачив такої.

—І Неоміс— злий горбун, перший раз зрозумів, що є сила, яка й ним і малим ягнятком опікується.

І заплакав він тепер сльозами втіхи й радості перший раз у життю.

ДОБРИЙ ЗНАК

Один побожний і дуже багатий купець давав нераз св. Тересі з Авілі великі грошеві заповоди на її монастирі, й просив Святу молитися за нього, щоб його спасення було якнайбільш забезпечене.

“Я сердешно молилася за Вас”— відписала йому Свята Тереса, і Господь об'явив мені, що Ваше ім'я вже записане в книзі життя. А на знак, що я Вам правду кажу, Ви вже не будете мати ніяких успіхів у грошових справах, і будете дуже вбогі.”

І так воно справді й сталося. Велике купцеве багатство стало скоро щезати, як той сніг, що під соняшним промінням нагло гине; всі його кораблі пропали в часі морської бурі, а гроші, що в касі лежали, якось так скоро розійшлися, що він і нечувся, як із багатиря перемінився у бідака.

І бувби може навіть і в тюрму попавсь за незаплачені довги, якби не ласкавість вірителів!

Всеж таки він не нарікав, ні не скаржився, а в хвили смерті був дуже спокійний і веселий, бо в усіх тих дочасних стратах своїх він бачив добрий знак і заповість вічного спасення.

Пошана для священика

Поспішний поїзд стрілою мчався помежи полями, умаєними різнобарвним диваном всіляких засівів, а по обидвох боках залізної дороги вгинались низенькі корчі лозини подаючись у той бік, куди гнав поїзд.

В одному вагоні їхав гурток подорожніх, а між ними був один священик, якийсь старий, сивоволосий добродій, і кілька, здається п'ять, молодих мужчин студентів філософії.

“Слухай, Влодку, коли ми нарешті позбудемося тих дерунів?” промовив один злобно всміхаючись та зиркаючи в сторону священика.

“Це, знаєш, правдива язва українського народу,” відозвався другий.

“Воскресім лиш науку Дарвіна, що чоловік походить з малпи, зробім із хлопів радикалів комуністів, а попи самі пощезають, як віск на сонці, бо годі, щоб ці дармоїди далі жили на світі.”

Такі й подібні слова молодих безбожників немало кололи й мучили священика, але він подумав собі в душі: “Отче, відпусти їм, бо вони не знають, що роблять” — а позатим зовсім не думав боронитися. Та хтось інший став у його обороні. Сивоволосий добродій, що прислухувався до тої безбожної балачки, встав із лавки, прийшов до наших панків, і стискаючи кулаки, закликав розлючений:

“Панове! Якщо не замовкнете, то я попробую ще своїх кулаків! Що ви собі гадаєте?! Чи вам вільно так зневажати безборонну людину, слугу Божого! Цеж понижче чести людської, і просто по звірячому! Неокресаний дикун хіба може собі на щось таке позволити!”

Ці слова так поділяли на паничів, що вони почервоніли, дійсно замовкли. Один з них хотів ще щось говорити, але другий силоміць заткав йому уста кулаком. Інші подорожні звернули на це увагу, а священик далі собі спокійно сидів, у душі дякуючи чесній людині за оборону.

Сивоволосий добродій глибоко відотхнув, сів на лавці й зачав голосно балакати, звертаючись до подорожніх:

“Чи бачите, панство, до чого веде сьогодні наука. Оце люди науки, що мають сіяти світло правди між народом.”

Панички, щось між собою пошептали, а потім винесли.

“Ідіть з Богом, хай вас Бог опам'ятає,” говорив далі сивоволосий пан. “Отче Добродію! Не думайте, що я не вчений. Я є нотар, але вірте мені, як би не та віра проста нашого народу, віра в Бога, і Його Провидіння, я був би вже давно згинув тілом і душею. Одначе перепрошую— може мучу своєю бесідою.”

“Але ж просимо, просимо,” озвались подорожні.

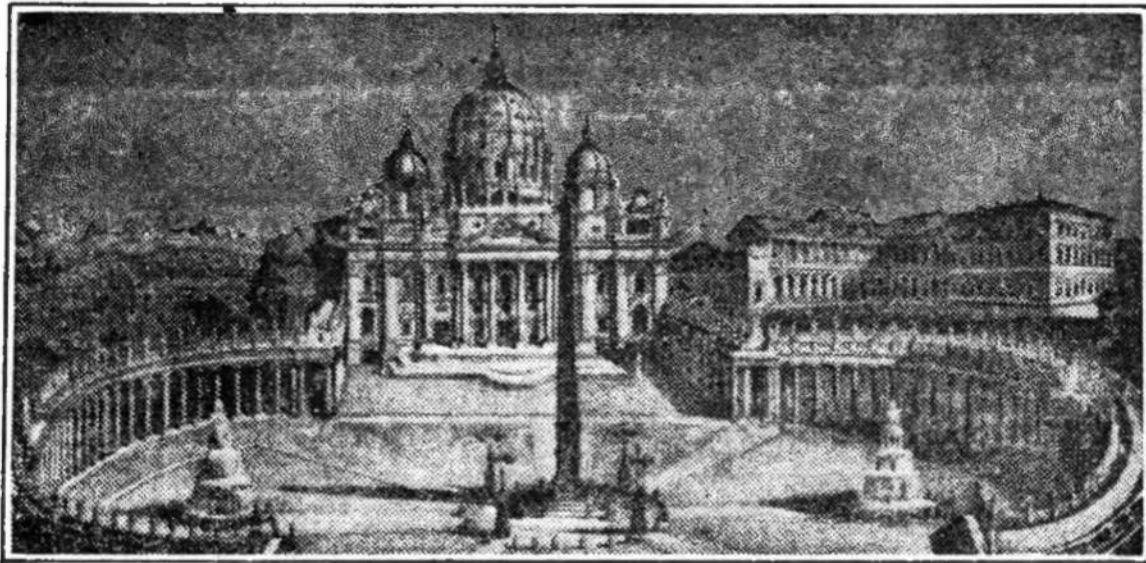
“Позвольте, панство, що наведу правдивий факт із власного життя; колись був я такий сам як оті наші товариші, що перед хвилиною звідси винесли, але той факт, що про нього хочу саме говорити, зробив із мене віруючого й чесного християнина. З тої пори, я все шаную й поважаю священика.

А було це так. Раз у переїзді через містечко Б. замешкав я в готелі. І якось так склалось, що якраз побіч мене в сусідній кімнаті мешкав один священик. Я, на подібну отих молодих безбожників, таксамо кепкував собі зо священика, а особливо в часі вечері не давав я йому спокою. По вечері священик відійшов собі в свою кімнату, а я з товаришами лишивсь, і граючи в карти, ми забавлялись може до години першої вночі. Втоплений довгою дорогою я заснув скоро, але по якімось часі нагло пробуджуюсь і чую пекольний крик. Хочу відотхнути— дим, дивлюсь у вікно— полумінь.

Уявіть собі лишень— яке було моє положення. Готель, що я в нім замешкав, стояв увесь у вогні. Навіть не одягаючись я кидаюсь до дверей, щоб мерщій збігти в долину, але на нещастя падаю на сходах і ломлю ногу. Ані підвестись, ані кроком рушитись уперед, а тут полум'я обняло увесь дім.

“Ратуйте! кричу з усіх сил, але надармо. У відповідь сичить вогонь, а надомною тріщить стеля. Вже чую біля себе пекольний жар, уже прощаюсь із цим світом, уже й пам'ять починає завмирати. Аж нараз чую якусь дивну прохолоду.

Пробуджуюсь. Боже! скрикнув я радісно перший раз по кільканацятьох роках. Це ж чудо, вірте мені, люди, правдиве чудо! Якже це, питаю— сталося— що я живу— говоріть... Коло мене стояв лікар і втихомирював

Католицьким Світом

ДЕНЬ 24 ЛИСТОПАДА 1940 був проголошений св. Отцем Папою Пієм XII, як день прилюдної молитви за потреби людства в теперішній хвилі.

В САСКАТУНІ, в днях 12-14 жовтня ц.р. відбувся з'їзд Брацтва Українців Католиків Канади, саскачеванської секції. З'їзд почався співаною Службою Божою, що її відправив у новій церкві о. др. В. Кушнір. Проповідь виголосив о. Йосиф Корба, ЧНІ. По відправі відбувся спільний обід у салі біля церкви. З'їзд отворив привітальною промовою голова БУКа й предсідник з'їзду п. Ст. Шебець. Опісля слідували устні та письменні привіти. На цім з'їзді виголосили довші промови з англійців проф. Симпсон, премієр Саскачевану дост. М. Петтерсон, а з українців посол О. Жеребко та о. др. В. Кушнір. У цих промовах підчеркнено найважливішу тепер справу— війну й закликувано українців, щоб дали можливо найвидатнішу поміч, щоби в цій війні побідити. Після реферату о. др. Кушніра переведено збірку на Бурсу БУК-а в Саскатуні та укр. кат. пресу. Того дня вечером відбувся в Читальні "Просвіти" мистецький контест. Першу нагороду виграв хор БУК-а в Саскатуні. В часі контесту промовляли Впр. о. А. Химій, ЧСВВ., і о. Й Корба, ЧНІ. Вечером відбувся в салі "Роєл Джордж" бенкет у честь премієра Петтерсона. В понеділок рано були збори заряду Бурси БУК-а й УКЮ.— Показується, що бурса замала й треба буде її розбудувати. Заряд і ректор бурси остались ті самі. Вибрано новий заряд БУК-а й УКЮ. Триденний з'їзд БУК-а в Саскатуні пройшов величаво та успішно.

УКРАЇНЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ПАРОХІЯ В ЙОРКТОНІ, Саск. зложила на Канадійський Червоний Хрест: В лютім 1940 р. \$58.55; в жовтни 1940 \$31.00; вільні жертви членів парохії \$11.00
Разом \$100.55.

ЖЕНЕВА, Швайцарія— Український Червоний Хрест в Женеві, на чолі котрого стоїть пані Іда Бачинська, помістив в американських наших часописах відозву, в котрій просить негайної помочі—бодай два тисячі долярів— для українських полонених, що тепер перебувають в польських таборах в Швайцарії. Це головно уроженці Галичини, що були на роботах у Франції і котрих силою втягнули в польську армію. З останками тої армії вони опинилися тепер у Швайцарії і знаходяться в таборах інтернованих. Таких таборів з українцями є 10, а всіх українців в тих таборах буде яких 3,000 душ. Їм потрібне все, почавши від біля і одіжі, скінчивши на їді і книжці. Треба взуття і спідного білля— многі вже зносили сорочки, а не мають нових і так ходять в одній блюзі. Літом то ввійде, але надходить швайцарська зима, що гостра в морози. На найменше заспокоєння потреб тих наших жовнірів треба бодай шість долярів на кожного. Між членами УЧХ в Швайцарії є наш священник о. Мирослав Лобачівський.

В ЙОРКТОНІ, від 10—17 листопада ц.р. відбулася св. Місія. Проповідали її оо. Іван Бала та Йосиф Корба ЧНІ. В часі місії кожного дня голошено по дві науки рано й вечером. Крім того особні і станові науки мали мужчини, жінки, дівчата та хлопці. Діти мали особні науки. Многі користали з св. Місії слухаючи щоденно гарних наук і приступаючи до св. Тайн.

В ДНЯХ 6—7 листопада ц.р. створено в Вінніпегу одно нове репрезентаційне тіло під назвою **“Комітет Українців Канади”** в якого склад входять всі українські організації доміняльного значення: БУК; УНО; СУС; СГД і СУО. Отже перестав існувати РКУК і УЦК. До проводу Комітету Українців Канади зістали вибрані: Президент— Впр. о. др. В. Кушнір; 1-ий заступник Презид.—Представник СУС; 2-ий заступник Презид.— Представник УНО. Оба заступники президента є рівного значення. Секретар—Представник СУС. Скарбник—Представник СГД. Скарбовий Секретар—Представник СУО.

ПОСОЛ КЕСТЕЛДЕН ЗГАДУЄ УКРАЇНЦІВ—Посол Дж. Г. Кестелден з виборчого округу Йорктон, Саск., ССФ згадав у першій своїй промові українців тими словами: “Приблизно одна третина мешканців округу, котрий я маю честь заступати, є українського походження. Вони прибули до Канади, працювали, що-

би побудувати дома і тепер в годину проби охочо жертвують себе до боротьби за ту долю свободи, про котру знають, що має бути наслідством кожного канадійця і котрої вони не мали в Польщі, з котрої прибули. Ці люди радо жертвують собою. На вічний встид Канади переконуємося, що ці бідолахи є охотніші вмерти за Канаду від тих лихварів, що не хочуть зректися свого фунта мяса.” Цею промовою посол Кестелден певно зробив нам чималу прислугу, згадуючи з парляментарної трибуни про тяжку працю і жертвенність нашого народу, що є чеснотами, загально признаними і ціненими в світі. Крім цього посол особливо підчеркнув щирість і посвяту нашого народу для Канади та ЯСНО зазначив, що наш нарід в Польщі свободи не мав. В теперішній воєнний час це щось значить. А також підчеркнув, що хоча люди бідні, то більше жертвують, як ті, що мають і моглиби.

ПРЯШІВ—Тепер в Словаччині. На Глінковій вулиці є українська католицька катедра, а при ній Духовна Семінарія, Учительська Семінарія, Середня Школа і Горожанка. Сестри Служебниці ведуть Сирітський Захист, а Сестри Василіянки бурсу. В останнім часі словаки посягнули рукою по ці наші твердині і деякі школи закрили, а деяким сказали забиратися з Пряшева. Преосвященний Павло Гойдич, ЧСВВ., що досі був тільки Апостольським Адміністратором, тепер зістав призначений настало єпископом—мимо і проти волі урядових словацьких чинників, що раді були бачити на цьому становищі словака. Однак Рим сказав і справа скінчена. Єпископом в Пряшеві є українець. Пряшівська “Просвіта” живе і розвивається під проводом о. кан. Дюлая, уроженця Пряшівщини.

СЯНІК— Генеральним Вікарієм в Сяноці іменований о. Олекса Малиновський, дотеперішній керманіч відділу суспільної опіки при Українським Центральнім Комітеті в Кракові.

СЯНІК— Олена Кисілевська в листі до українок Америки подає, що тепер на Лемківщині, Холмщині і Підляшшу, є 884 наших шкіл, в котрих вчить 1,368 українських учительських сил. Всіх наших дітей ходить до цих шкіл около пів міліона душ.

НА ЗБОРАХ В НАРОДНІМ ДОМІ в Едмонтоні, Альта., українська католицька парохія ім. св. Йосафата приняла новий календар і вислала відповідне прохання до Єпископського Ординаріату у Виніпегу. Представник молоді, учитель Вищої Школи, Н. Демків так сказав підчас тих зборів: “Ми молоді дуже просимо вас старших змінити календар як найскорше, як хочете дати нам нагоду остатися при нашій Церкві і народі.” Всі присутні особисто підписали прохання. — Так треба робити всюди. —

Час не чекає і події ідуть, а ми все звикли позаду інших. Добро нашої молоді в Канаді вимагає, щоби змінити календар і святкувати спільно зі всіми. Це однак не означає, що треба змінити також свята і пости. Свята і пости наші далі остають, як були—тільки числення пересувається 13 днів наперед.

КВЕБЕКСЬКИЙ КАРДИНАЛ Р. ВИЛНЕФ відвідав канадійський військовий вишкіл в таборі Валькартіє і заявив, що “теперішній військовий устрій Канади беззаперечно витворює патріотизм і лояльність.” . . . “Великий моральний примір, який дає наш король і королева, є джерелом чарівного приміру для імперії. Без нашого короля і королевої імперія булаби ослаблена,” сказав далі Їх Еміненція.

20 ЖОВТНЯ ПОСВЯЧЕНО новий будинок цілоденної нашої школи у Вотервліт, Н. Й. В підвалі школи є харчівня, на першій поверсі аудиторія, на другій шкільні салі. Учать Сестри Василіянки, парохом є о. Л. Хлистун. . .

УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИЦЬКІ цілоденні школи в Гемтремк, Нью Кенсінгтон і Вилкесбері мають власні шкільні автобуси, котрими привозять і відвозять дітей.

Станиславів— др. Воевідку, відомого лікаря і бувшого старшину УГА вивезли на Соловки, його жену на Сибір а діти в незвісне місце. Так само вивозять наших селян.

ВОЛИНЬ— Олександра Сумневича, що за часів української влади був губерніяльним комісарем в 1919 році, большевики тепер розстріляли.

В СУБОТУ, 9. листопада ц.р. помер бувший прем'єр Англії, Невил Чемберлейн, в наслідок недуги, що тривала довгий час.

В СЕВІЛІ, старім надморським католицьким місті Еспанії, арештовано бувшого румунського короля Карла, його любовницю червоноволосу Магду Люпеску і бувшого міністра Е. Урда-реану. Обоє послідних мають видати і відвезти до Румунії на суд. Кажуть, що Карло оговпів, коли прийшли його арештувати. —Хто, прошу, дав вам той наказ?— Мої настоятелі!—відповів поліційний урядник. —А хто є ваші настоятелі?—І відповіди не дістав.

ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ з додатком колядок і щедрівок чисто народних— Добрий папір. Ясний друк. Ціна з поштою 15ц.

**ШИРІТЬ!— українсько-католицький релігійний
місячник—**

“ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ”!

Страшна струя проступку, ереси, большевизму й безбожництва, що заливає цілий світ, уживає нині преси на те, щоб заманити серця людей.

То ж і ми, що любимо Господа Бога, святу Церкву, свій Нарід і Вітчину,— повинні ставити якнайсильніший опір тому страшному ворогові, поширюючи між народом добрі, здорові книжки й католицьку пресу.

Наш місячник “Голос Спасителя” подає правдиву науку віри й обичаїв, гарні й цікаві оповідання, геройські приклади з життя Святих, відповідає на закиди ворогів віри й народу, подає важніші вісти з широкого католицького світу. Виходить кожного місяця на 36 сторін друку. Річна передплата всього один долар. Оказове число висилаємо даром.

Нам усім повинно лежати на серці щоб побідила правда й добро! **В тій цілі поширюйте “Голос Спасителя,”. здобувайте йому нових передплатників!** Таким способом ви зробите прекрасне діло та станете апостолами правди й добра.

Для більшої заохоти обіцяємо дати даром осьтакі нагороди:

1) Гарний, великий стінний хрест, що світить у ночі, тому хто приєднає 15 нових передплатників на рік.

2) Великий і солідно оправлений з золотими витисками молитовник “З Нами Бог”, тому хто приєднає 10 нових передплатників на рік.

3) Гарний, бронзовий, стінний хрест, тому хто приєднає 5 нових передплатників на рік.

Час кампанії за приєднування нових передплатників “Голосу Спасителя” триває до кінця квітня 1941 р.

Заохотіть і спонукайте до передплати всіх тих, що ще не передплачують “Голосу Спасителя”.

Імена й адреси нових передплатників разом із річною належністю присилайте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Гумореска з життя.

Один дотепний безробітний в Парижі продавав за пів франка припис п. з. “Як робити масло з трави.” В запечатаній коверті був такий припис: Купіть луку, потім корову. Пустіть корову на пасовиско, нехай пасеться на траві. Трава переміниться незабаром в молоко. Видійте корову, молоко влийте до маснички і зробіть масло.”— Сей “припис” мав поводження. Ніхто не гнівався на дотепного штукаря. Одначе поліція перешкодила тому “дорадникови” продавати ті будьщобудь влучні приписи.

“Помер вилічений”.

У Франції був такий випадок: Один загально шановний громадянин занедужав на грипу в одному з провінціональних міст. Недуга була поважна. Лікар приписав недужому цілу купу рецепт. По десятиох днях наступила криза. Коли вона вже минула щасливо, врадуваний лікар повідомив жінку недужого, що всяка небезпека минула.— Тимчасом пацієнт помер собі найспокійніше на другий день вранці... Одначе навіть те “спростування природи” не вивело з рівноваги погідного лікаря. Він підійшов спокійно до вдови і сказав: “Лишається вам одна потіха, а саме те, що ваш муж—помер вилічений.”

Мати дає Михасеві одного кводра на цукор, а другого на муку. По годині приходить Михась ні з чим.

—Чому ти нічого не купив?— питається мати.

—А бо мені гроші помішалися, й тепер не знаю, котрий кводр на цукор, а котрий на муку.

Вуйко:— Івасю, коли дістанеш 20 цукорків і маєш поділитися ними з малим Лесем, то скільки випаде для нього?

Івась:—Пять.

Вуйко:—Е, Івасю, ти не вмієш рахувати.

Іавсь:—Ні, вуйку, я вмію, тільки Лесь не вміє.

Учитель:— Хто тобі, Івасю, помагав при задачі?

Івась:— Ніхто, прошу пана!

Учитель:— Скажи правду! Певно помагав тобі старший брат?

Івась:— Ні!

Учитель:— То ти сам написав цілу задачу?

Івась:— Ні, брат сам написав цілу задачу!

ВЖЕ ВИЙШОВ — ЗАМОВЛЯЙТЕ!

КАЛЕНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1941 РІК!

У ньому є календар українсько-католицьких свят, старого й нового стилю; календар римо-кат. свят, повний церковний устав наших Богослужень, наукові статті, гарні, цікаві та численні оповідання, представлення, вірші та сміховинки. Адресар укр. кат. Духовенства. Ясний друк і красні ілюстрації прикрашують його. Стор. 160— Ціна 25 ц. Почтою— 30ц.

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

ЖЕРТВИ НА МАЛЮВАННЯ ЦЕРКВИ М. Б. Н. П. В ЙОРКТОНІ

1) Є. Огородник, Сторновей 5.00; 2) К. Генік, Детройт 2.00; М. Запотоцька, Бингемптон 2.00; А. Запотоцька, Бингемптон 1.00; 3) П. Олексевич, Г.Б. Джонк., 1.00; 4) Гр. Івасюк, Ст. Мартин 1.00; Олена Лапчак, Ньюарк 1.00; 5) Н. Гушуляк, Мекрорі 1.00; 6) М. Папірник, Портедж, 1.00; 7) В. Библів, Шіго 1.00; 8) П. Хруник, Модельфарм 50ц.; 9) Ів. Гуменюк, Вішарт 25ц.

Усім жертводавцям щира подяка **оо. Редемптористи, Йорктон.**

ВЕСТ ТОРОНТО, українська католицька Парохія св. Священномученика Йосафата.— При нагоді парохіяльного вечорка на заклик Всеч. о. А. Роборецького зібрано \$5.00 на пресфонд "Голосу Спасителя." Всім жертводавцям і Всеч. о. А. Роборецькому за ласкавий труд—сердечно дякуємо.

Адміністрація "Голосу Спасителя."

— БАЗАР В ЙОРКТОНІ —

В днях 2—5. листопада ц.р. відбувся базар на малювання української католицької церкви в Йорктоні. При розіграві 5. листопада витягнуто слідуючі щасливі числа: 5531, 4563, 4420, 5169, 1578, 4891, 174, 1363, 3763, 1653, 2586, 4774, 1238, 1919.

Сердечно дякуємо тим добродіям нашим, що розпродували, або самі закупили базарові значки, що брали участь у базарі, або якоюсь жертвою причинились до його успіху. Нехай всемилостивий Господь якнайщедріше винагородить кожного за його жертву, вчинену на прикрасу храму Матері Божої.

оо. Редемптористи, Йорктон, Саск.

НОВИЙ І ВЕЛИКИЙ МОЛИТОВНИК: **З НАМИ БОГ**

У цім молитовнику є: Молитви Щоденні, Катехизмові, Ранні, Вечірні, Ріжні. Утрєня, Вечірня, Служба Божа. Тропарі й Кондаки воскресні, денні, Чотиридесятниці, Пятдесятниці та на всі свята цілого року. Акафисти. Історія України. Церковні пісні. Коляди. Формат вигідний, добрий папір, ясний друк, красні образки. Сторін 512. Ціна з поштою 80ц. оправлений в скірку \$1.50; золочений \$2.00

UKRAINIAN CATHOLIC MISSION, YORKTON, SASK., CANADA

Johnston and Markham, Ltd.

YORKTON "FORD" DEALERS

У нас дістанете напрямки й додатки — Газоліну та Оливу — "FIRESTONE" Тайри і повну обслугу в приступних цінах.

Подивіться на новий "Фордсон" тректор, а також на нові "FORD V8" Гари та Троки

BROADWAY

— PHONE 514

ГУРТОВИЙ СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РІЧЕЙ

Дзвони, фани, хоругви, фелони, чаші, кивоти, ліхтарі, павуки, свічки, ладан, вугля, і всякі інші потреби до наших церков.

Пишіть в рідній мові по катальог.

ЛЕВИЦЬКИЙ—ГРОСС, властители.

WILLIAM GROSS & CO.

322 MAIN ST., WINNIPEG, MAN.